

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 90/04-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. mája 2004 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., G., zastúpeného advokátkou JUDr. E. R., Advokátska kancelária, N., vo veci porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Galante v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 149/98 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. apríla 2004 doručená a 5. mája 2004 doplnená sťažnosť J. L., G. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu v Galante (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 149/98.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že na okresnom súde prebieha súdne konanie o zaplatenie pohľadávky 1 500 000 Sk s prísl. vedené pod sp. zn. 6 C 149/98, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca.

Okresný súd predmetnú žalobu zamietol z dôvodu, že sťažovateľ svoju pohľadávku 11. novembra 1998 postúpil Daňovému úradu v Galante (ďalej len „daňový úrad“) a už nemá postavenie žalobcu. Argumentujúc, že v čase uzavretia dohody o postúpení pohľadávky medzi žalobcom a daňovým úradom nemohlo platne dôjsť k dohode o postúpení pohľadávky, pretože daňový úrad v tom čase ešte nemal právnu subjektivitu, sa žalobca proti rozhodnutiu okresného súdu odvolal. Krajský súd v Trnave (10 Co 382/00) o odvolaní rozhodol tak, že vec zrušil a vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Okresný súd 2. novembra 2002 rozhodol vo veci takým istým rozsudkom ako predtým s odôvodnením, že po postúpení pohľadávky daňovému úradu už žalobca nemá pohľadávku voči žalovanému. Podľa názoru sťažovateľa tým, že okresný súd nerešpektoval zrušujúce uznesenie Krajského súdu v Trnave č. k. 10 Co 382/00-113 a nespravoval sa právnym názorom nadriadeného súdu, ktorým je viazaný, spôsobil priet'ahy v konaní, čím porušil jeho právo na súdnu a inú právnu úpravu zakotvené v čl. 48 ods. 2 ústavy. Podľa tohto ustanovenia má ako občan Slovenskej republiky právo na to, aby jeho vec bola prerokovaná a rozhodnutá bez zbytočných priet'ahov.

Keďže postupom okresného súdu mu vznikla škoda na jeho postavení podnikateľa vo vzťahu k jeho obchodným partnerom a tiež štátnym orgánom, sťažovateľ je presvedčený, že mu prislúcha aj nemajetková ujma minimálne do výšky žalovanej sumy. Keďže od roku 1998 nebolo právoplatne vo veci rozhodnuté a jeho postavenie ako procesnej strany je značne zneistené pre nesprávny postup okresného súdu a pretože práve existencia tohto sporu ho obmedzuje v podnikateľských aktivitách, za primerané považuje priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 2 000 000 Sk.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo J. L. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu v Galante v konaní 6 C 149/98 o zaplatenie sumy 1.500. 000,– Sk bolo porušené.

2. Okresnému súdu v Galante prikazuje, aby v konaní 6 C 149/98 konal bez zbytočných prietáhov.

3. J. L. priznáva primerané finančné zadosťučinenie 2.000.000,– Sk (slovom dva milióny korún slovenských), ktoré je Okresný súd v Galante sťažovateľovi povinný vyplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 149/98 dochádza k porušovaniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo o inom zásahu dozvedieť.

Ústavný súd už judikoval, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty pre včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Na základe uvedeného sa lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, ktorou sa namieta porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o porušení tohto základného práva dozvedieť. Začiatok zákonnej lehoty je teda v prípade tohto práva vymedzený subjektívne podľa možnosti sťažovateľa dozvedieť sa o jeho porušení. Posúdenie tejto „možnosti“ je vždy individuálne vzhľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu. Ústavný súd pritom prihliada tak na účel tohto základného práva, ako aj na účel predmetnej zákonnej lehoty (I. ÚS 235/03).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa o skutočnostiach, ktoré podľa obsahu sťažnosti zakladajú porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, dozvedel najneskôr 29. novembra 2002, keď bol podľa zistenia ústavného súdu rozsudok okresného súdu z 2. októbra 2002 doručený jeho právnej zástupkyňi. Sťažnosť ústavnému súdu však podal až 29. apríla 2004.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako oneskorene podanú.

2. Okrem uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažnosť je aj zjavne neopodstatnená.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Inými slovami, ústavný súd môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že okresný súd svojím rozsudkom z 2. októbra 2002 *„nerespektoval zrušujúce uznesenie Krajského súdu Trnava 10 Co 382/00-113 a nespravoval sa právnymi úpravami nadriadeného súdu, ktorými je viazaný, spôsobil prieťahy v konaní, ktorým porušil ... právo na súdnu a inú právnu úpravu zakotvené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“*

K tomu ústavný súd pripomína, že ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 115/02).

Ústavný súd teda v danej veci nie je oprávnený preskúmať a posudzovať, či okresný súd svojím rozsudkom z 2. októbra 2002 rešpektoval alebo nerešpektoval záväzné stanovisko odvolacieho súdu podľa jeho uznesenia č. k. 10 Co 382/00-113, pretože v zmysle princípu subsidiarity vyjadrenej v čl. 127 ods. 1 ústavy o týchto otázkach bude rozhodovať na základe odvolania sťažovateľa Krajský súd v Trnave.

S ohľadom na uvedené skutočnosti v danom štádiu konania neprichádza do úvahy, aby ústavný súd namietaný postup okresného súdu mohol po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov v zmysle citovaného článku ústavy.

Z týchto dôvodov bolo potrebné sťažnosť odmietnuť aj ako zjavne neopodstatnenú.

Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2004